

FESTIVALSKA

NOVINE

55. PULA FESTIVAL IGRANOG FILMA
19. - 26. 7. 2008.
FILM POD KOŽOM

BROJ 4
UTORAK, 22. SRPNJA 2008.

**VINKO BREŠAN O KOMEDIJI APSURDA
IZA STAKLA ZRINKA OGRESTE
KOPRODUKCIJE SU U TRENDU**

Impressum Festivalskih novina

Ravnateljica Festivala
Zdenka Višković-Vukić

Umjetnički ravnatelj
Zlatko Vidačković

Producentica
Tanja Miličić

Tajnica uprave
Sanela Omanović

Voditelj popratnih programa
Branka Bečić, Marko Zdravković-Kunac, Svetlana Barać,
Zvonimir Rumboldt, Marko Rojnić

Produkcija zabavnog programa
Ela Poljarević

Odnosi s gostima
Suzana Požgaj

Voditeljica financija
Tamara Brščić

Za nakladnika
Zdenka Višković-Vukić

Glavni urednik festivalskih publikacija
Zlatko Vidačković

Urednik Festivalskih novina
Boško Picula

Redakcija:
Dubravka Lampalov, Ana Miljanić, Nicole Vojak,
Ivica Gunjača

Službeni fotografi Festivala
Hassan Abdelghani, Slaven Radolović, Dejan Štifanić,
Igor Levak

Grafička urednica
Irena Musi

Pomoćnica grafičke urednice
Ivana Antić

Prijelom
Dora Badruina

Tehnička podrška
Ivica Šuran, Gabrijel Erman, Tomislav Erman

Voditelj marketinga
Duško Šimičić

Urednik web stranica
Goran Ivanišević

Glasnogovornik Festivala
Hrvoje Pukšec

Voditelj Press centra
Ivica Gunjača

Tisak
Novi list

Sav materijal objavljen u Festivalskim novinama
dostupan je i na web adresi www.pulafilmfestival.hr

Nakladnik:
Pula Film Festival
Laginjina 5, p.p. 29
52100 Pula, Hrvatska
tel: ++ 385 52 393 321
fax: ++ 385 52 393 320
www.pulafilmfestival.hr
info@pulafilmfestival.hr

U NEDJELJU NAVEČER SVEČANO OTVORENA IZLOŽBA CINEMANIAC

Babette Mangolte, Ana Hušman i Dora Katanić tri su umjetnice čiji su radovi u središtu ovogodišnje izložbe Cinemaniac, popratnog programa Festivala igranog filma u Puli. Izložba je svečano otvorena u nedjelju 20. srpnja u prostoru Galerije MMC. Na otvorenju izložbe nazočnima se uvodno obratila ravnateljica Festivala Zdenka Višković-Vukić. "Zasigurno, nakon održanog okruglog stola za ravnopravnost žena u hrvatskoj kinematografiji, niste očekivali da ćemo vas dočekati s jednom ovakvom izložbom dvije perspektivne mlade hrvatske umjetnice i ugledne umjetnice iz New Yorka", istaknula je ravnateljica. U galeriji su predstavljene izložbe Ane Hušman i Dore Katanić. Publici je autorice predstavila kustosica Branka Bečić. Izložba, kako priliči šestogodišnjoj tradiciji Cinemaniaca,

promiče aktivan istraživački kontekst u kojem se problematiziraju pitanja o odnosu filma i vizualnih umjetnosti. Na izložbi se i ove godine propituje odnos filma i mogućnosti njegove instalacije u prostoru. „Ovo su antologijska djela strukturalnog filma. Ana Hušman svojim filmom Manire čine čovjeka – Ručak savršeno predstavlja društvene norme u okviru umjetnosti, a Dora Katanić izvrsnu apropriaciju zasigurno najpopularnijeg hrvatskog filma Tko pjeva zlo ne misli Kreše Golika. Pozivam sve da pogledaju ovaj začuđujući spoj filma i vizualne umjetnosti“, rekla je na otvorenju izložbe kustosica. Izložba predstavlja ideje i inovacije vezane za filmske i video radove u galerijskom kontekstu, kojemu infrastruktura filmskog festivala pruža savršenu kontekstualnu i organizacijsku platformu. Radovi Babette Mangolte izloženi su pak u Galeriji Aneks.

Rekli su o izložbi...

Vedran Šilipetar (28)

Nije loše. Dosta je suvremeno. Postav izložbe je dinamičniji nego proteklih godina, a vidi se i sraz između filma i umjetnosti. Mislim da je teško ne zamijetiti minimalističku funkcionalnost samog prostora.

Igor Staniš – Ljević (37)

Pogledao sam film još prije ove izložbe i mislim da je odličan. Evidentan je rad koji je uklopljen. Duhovita priča je inventivno razrađena. Ovo je vrhunska umjetnost za razliku od današnje. Priča, radnja... svaki detalj je odlično iskonstruiran. Mislim da će dobiti nagrade.

Žena s tajnom

Hrvatska glumica Olga Pakalović, dobitnica dviju Zlatnih arena za uloge u filmovima *Fine mrtve djevojke* i *Moram spavat' anđele*, i ove godine konkurira za nagradu u Puli, ali u Međunarodnom natjecateljskom programu. Olga Pakalović, naime, tumači glavnu žensku ulogu u crnogorskom ljubavnom trileru *Gledaj me* redateljice Marije Perović, jednom od naslova u službenoj konkurenciji programa Europolis – Meridijani. Film je nastao u koprodukciji producenstkih kuća iz Crne Gore i Hrvatske, a u njemu cijenjena glumica interpretira mladu ženu traumatične prošlosti koja traga za svojom tinejdžerskom ljubavi. Uz Olgu Pakalović u filmu glume i Mijo Jurišić te Andrija Milošević.

razgovarala Ana Miljanić

U filmu tumačite Minu, dvadesetšestogodišnjakinju koja se vraća u malo mjesto na crnogorskoj obali kako bi pronašla svoju srednjoškolsku ljubav. Možete li se usporediti s Minom? Biste li i vi bili spremni za taj potez?

Mogu. Mina je prvenstveno žena koja se vratila prevladati prošlost, a mislim da sve stvari iz prošlosti koje su nam kao kamen oko vrata, treba riješiti, jer ipak, ljudi žele živjeti dalje. Njezina tajna koju nosi otežava joj komunikaciju, tako je i meni, pokušavam se osloboditi nekih stvari. Tu je ljubav najbolji motiv, isto tako i vjera, možda čak i uzaludna vjera da će biti bolje. Uvijek treba biti spreman na rizik.

Kako ste se pripremali za ulogu Mine?

Sve je bilo prilično jednostavno. Crnogorci govore standardnim jezikom, veoma sličnim našem, pa mi nije bilo teško priviknuti se na njihov način govora. Imala sam svoje instruktore koji su mi pomagali, te nekoliko priprema. A kada smo počeli raditi, sve je išlo puno lakše. Jednostavno se navikneš.

Nakon suradnje s muškim redateljima, u ovom ste filmu surađivali s jednom redateljicom, Marijom Perović. Je li lakše raditi s redateljima ili redateljicama?

Tu nema pravila. Istina je da ženski dio energije, meni kao glumici pomaže, no oba spola imaju svoje prednosti. Najbolje je kada muškarac ima žensku stranu i kada žena ima tu jednu mušku smirenost, kada se nađu na sredini. S Marijom mi je bilo divno raditi, odmah smo se našle. Ona je pratila mene, ja sam pratila nju. Razvile smo istinsko povjerenje, što uvelike olakšava posao.

Mina je žena s tajnom, no rekli ste da i vi su sebi skrivate tajnu. Možete li nam je otkriti?

Mislim da sve žene imaju neku tajnu. Zapravo, svatko ima neku tajnu, ono nešto, što skriva od vanjskog svijeta. Pred drugim se ljudima predstavljamo uvijek s maskom, nešto što mi zapravo nismo. Kada radim na nekoj ulozi u kojoj je žena potisnuta, pokušavam ju izraziti, stvaram taj koktel

emocija. Znam da i ja imam neku škrinju duboko u sebi, koju ću još dugo vremena morati kopati.

Dobili ste dvije Zlatne arene i niz drugih nagrada. Jesu li one usporedive? Zapravo razlikuju li se priznanja za rad na filmu i rad u kazalištu?

To je nemoguće uspoređivati. Svoj posao volim, bilo da se radi o filmu ili o kazališnoj predstavi. Prema svom se poslu postavljam ozbiljno i neozbiljno. Pokušavam biti profesionalna koliko mogu, no opet volim vidjeti svoj posao kao neku

igru. I zbilja nema razlike. Drago mi je što sam u filmu manje, ali što i za to malo uspijem dobiti priznanja. U kazalištu treniram, radim predstave i gotovo sam stalno tamo, tako da nagrada za neke moje kazališne uspjehe nema istu težinu kao filmska nagrada. No opet, kazalište je moja prva ljubav. Trenutačno imam predstavu *Kos* sa Zijahom Sokolovićem, a čekaju me i Dubrovačke ljetne igre. Ali nemam nikakvih prohtjeva. Film se rjeđe radi, no otvorena sam prema njemu. U kazalištu pak uvijek se nešto ima za raditi. Za glumce obično drugi imaju planove... Ne mi.

Niz filmova na ovogodišnjem Festivalu zajednička su ostvarenja producenstkih kuća i filmaša iz dviju ili više zemalja

Koprodukcije su u trendu

I u natjecateljskim programima, i u popratnim programima, niz je filmova na 55. festivalu igranom filma u Puli nastao kao rezultat koprodukcija. Film *Nije kraj* redatelja Vinka Brešana suradnja je hrvatske (Inter film) i srbijanske producenstke kuće (Vans), a inozemni partneri sudjelovali su i u radu na drugom filmu iz Nacionalnog programa Kino Lika Dalibora Matanića. Osim crnogorskog filma *Gledaj me* koji je financijski pratila i hrvatska producenstka kuća (Kvadar), u programu Europolis – Meridijani još je nekoliko filmova nastalo koprodukcijom suradnjom: *Lornina*

šutnja (Belgija, Velika Britanija, Francuska), *Ljubavni život* (Njemačka, Izrael), *Kradljivci konja* (Belgija, Kanada, Francuska) i *Elitna postrojba* (Brazil, SAD). Također, i film *Tea* prikazan u programu *Pulica* je koprodukcija, i to slovenskih, hrvatskih te bosansko-hercegovačkih partnera. Naposljetku, film kojim će u PoPularnom programu završiti ovogodišnji Festival u Puli, romantična drama *Houdini*, koprodukcija je britanskih i australskih kuća. Suradnja se isplati...

TREĆI FILM U NACIONALNOM PROGRAMU 55. FESTIVALA IGRANOG FILMA U PULI: NIJE KRAJ

Ljubavna drama u režiji Vinka Brešana o privatnom istražitelju koji dolazi u kontakt s pornogлумicom čija je ratna prošlost vezana uz njegovu...

Sadržaj:

Privatnom istražitelju i veteranu Domovinskoga rata Martinu (Ivan Herceg) život se promijeni kada u srbijanskome pornofilmu prepozna glavnu glumicu Desu (Nada Šargin). Proživljavajući tajnu iz rata, Martin kreće u potragu za njom. Istraga ga odvodi do Đure (Predrag Vušović) iz Pitomače, također zvijezde pornofilmova, s kojim putuje u Beograd kako bi pronašao Desu. Uvjerena da joj je Martin novi makro koji je dovodi na rad u Hrvatsku, mlada žena ni ne sluti tko je zapravo njezin dobročinitelj...

VINKO BREŠAN: URONJENI SMO U KOMEDIJU APSURDA

Na neki način, film *Nije kraj* predstavlja vaš povratak populističkom filmu. Kako to da ste poticaj pronašli u prilično mračnoj kazališnoj Posmrtnoj trilogiji Mate Matišića koji je i koscenarist ove ljubavne priče s dosta elemenata komedije i krimića?

Gledajte, kad kažete – populistički film - to pretpostavlja namjeru. Iskreno, i kad sam radio *Kako je početo rat na mom otoku*, isto tako nisam imao namjeru raditi populistički film. Naprosto, radim filmove koji proizlaze iz mog svjetonazora i želje da ispričam priču. Da li je ta priča više ili manje populistička, u tom trenu o tomu ne razmišljam. Ovo je jedna

malo drukčija struktura, iskombinirao sam svoju potrebu za komičnim s potrebom za tragičnim – miksao sam dva žanra, jedan iz Maršala, drugi iz Svjedoka, možemo to i tako nazvati, a sve to proizlazi iz mog svjetonazora, jer duboko vjerujem da ustvari živimo u svijetu komedije apsurdna, gdje povremeno izbijaju neke ozbiljne tragedije i neki iskreni osjećaji.

Je li broj prodanih ulaznica u gradovima, posebice u Zagrebu, takav da može potvrditi vašu reputaciju autora koji zna osvojiti filmsku publiku?

Ovo je malo složeniji film od populističke komedije: imamo sedam tjedana distribucije, film je pogledalo šest i pol tisuća ljudi, a to nije brojka s kojom ćemo se oduševiti. S druge strane, sada nam je film na Pulskome festivalu, pa mislim da će i to potaknuti ljude da krenu prema kinima.

U filmovima *Kako je počeo rat na mom otoku* i *Svjedocima* vrlo ste jasno i slojevito iskazali svoj osobni odnos prema Domovinskom ratu koji je u ovom filmu neutralna pozadina o kojoj se ne raspravlja i koja, doduše, određuje sudbine protagonista, ali se u filmu ne razaznaje koliko je utjecao na oblikovanje njihovih osobnosti. Je li razlog takvog pristupa vaše uvjerenje da ne treba ponavljati dobro poznate činjenice o kojima svatko ima vlastito čvrsto mišljenje ili pak kompromis koji je bio potreban zbog koprodukcije sa Srbijom i dobivanja sredstava iz Euroimagea, što je bila teza ponekih novinskih napisa o vašem najnovijem filmu?

Ovo je 2008. Ne smatram da je potrebno, čak bi bilo banalno i smiješno u ovome trenutku imenovati agresora. To su neke povijesne činjenice, kao što u nekom drugom filmu ne bi

bilo potrebno tumačiti da je nacistička stranka organizirala Holokaust, valjda su to stvari našega predznanja. Ako je potreba filmskoga autora 2008. da dokazuje tko je agresor a tko žrtva, onda smo mi u puno većem problemu nego što mislimo. Iskreno vjerujem da opća mjesta nije potrebno ponavljati: imamo pravo pričati priče koje su normalne, i nema to veze ni s koprodukcijom, ni s Euroimageom. Da je film nastao samo u hrvatskoj produkciji, bio bi isti ovakav.

U režiji svakog vašeg filma naglašeno se pojavljuje neki element kojeg prije toga niste upotrebljavali. Ovdje je to velik broj Đurinih off-komentara, hrvatskoga Roma i pokretača radnje, kojeg efektno tumači Predrag Vušović. Zahvaljujući dolasku iz drugog civilizacijskog kruga, s distancom komentira mentalitet, kao i odnos i Hrvata i Srba prema ratu na prostoru bivše države. To stvaranje odmaka jest funkcionalno, ali nije li vas plašilo da će brojnost komentara izazvati primjedbe o tomu kako ih koristite da bi objasnili ono što zbivanjima pred kamerom nije opisano?

Ako gledate *Djevojku* od milijun dolara, znate da imate sporednoga junaka koji je sveznajući pripovjedač koji vam priča stvari koje inače ne biste mogli znati. To je bila slična pozicija koju ima naš Đuro. Naime, kako je ovo hrvatsko-srpska ljubavna priča, bilo nam je potrebno da već u startu imamo treću stranu koja može tu priču komentirati, tumačiti.

Ne tumačiti u banalnome smislu da nam objasni o čemu se radi, nego nas voditi kroz priču uz svoju distancu, jer mi sami smo toliko unutra da se počinjemo stavljati na neke strane – Srbi na srpske, Hrvati na hrvatske. Treba nam treća strana, da mi napokon dođemo u poziciju treće strane i tako sagledamo naše sudbine. To je razlog zašto Đuro postoji, i zašto mislim da je on izuzetno potreban.

razgovarala Dubravka Lampalov

PREDRAG VUŠOVIĆ: BEZ TRIKOVA, MOLIM!

Čestitamo vam na petstotoj godišnjici rođenja Marina Držića: kao da ste ove godine u velikome kazališnom slavlju naseljeni njegovim duhom. Sletjeli ste iz renesanse, iz Dubrovnika u Pulu privatnim avionom, ravno s premijere na Dubrovačkim ljetnim igrama.

O, puno hvala. Marinu Držiću sam se odužio, a i još ću nastaviti. Predstava Matka Sršena Darsa Farsa prošla je odlično, prekjučer smo imali zadnju izvedbu ove godine. Doživjeli smo ovacije, ljudi su prepoznali Sršenov tekst, makar je pisan u vrlo teškom, arhaičnom jeziku, u dvanaestercu, dupla rima. A izvodili smo u Kneževu dvoru kojeg sada od milja zovemo Kneževa kućica, gdje je preakustičan: u samo pola metra velika je razlika da li se glas čuje ili ne. Jako sam sretan.

NADA ŠARGIN: FATALNA, NORMALNA, OSJETLJIVA

Publika u Hrvatskoj vas poznaje ponajviše po TV seriji Vratit će se rode. Možete li ukratko opisati najbitnije elemente vaše kazališne i filmske karijere u kojoj, čini se, često tumačite fatalne žene?

Moja kazališna karijera krenula je odmah, već na prvoj godini Akademije dramskih umjetnosti koju sam završila u Novome Sadu. Odmah sam počela glumiti u Srpskom narodnom pozorištu, gdje sam se vrlo brzo i zaposlila. Glumila sam bitne, velike,

Konferenciju za novinare ekipe filma Nije kraj pratio Ivica Gunjača

Odmah na početku susreta ekipe filma Nije kraj s novinarima u Festivalnom klubu u ponedjeljak, istaknuto je da je film redatelja Vinka Brešana jedini film u Natjecateljskom programu koji se hrvatskoj publici predstavio još u svibnju, i to u redovitoj kinodistribuciji. To je redatelj objasnio željom da što prije dođe pred publiku te da se izbjegnulo bilo kakve prikazivačke kalkulacije. Priznao je i da zbog neugodnosti izbjegava gledati svoj film s kritičarima i žirijem, ali ne i u Areni. Jer – kako ignorirati gledalište od nekoliko tisuća ljudi. Producent filma Ivan Maloča pojasnio je uvjete rada na filmu koji je hrvatsko-srbijanska koprodukcija. U filmu je sudjelovalo 80 glumaca, sniman je na niz lokacija što je tražilo sedam tjedana snimanja (po tjedan u Beogradu i Obrovcu te pet tjedana u Zagrebu) te česte promjena seta. Brojkom, 79 % uloženo novca došlo je iz Hrvatske, a 21 % iz Srbije.

Prema riječima redatelja, film je zapravo hrvatsko-

Lik Roma Đure, zvijezde pornofilmova u filmu Nije kraj zapravo je najkomičniji. Iako ste izuzetan komičar, ulogu ste odigrali vrlo suspregnuto. Je li to bilo zbog uvjerenja da će humor prisutan u riječima te velike epizode biti efikasniji, ako ga se izgovori vrlo ozbiljno i s primjetnim romskim akcentom ili zbog vidljive redateljeve koncepcije da svi likovi budu ocrtani snažnim osobnostima interpretatora, znatno više no naglašenom glumačkom ekspresijom?

Ni Vinko ni ja nismo htjeli raditi tipičnog, recimo, Kusturičinog Cigana, nego jednog urbanog Roma, koji je u stvari najpozitivnije lice u filmu. Urban je, dakle, nije obojan nikakvim specijalnim govorom – moj je govor prilično čist, osim nekoliko namjerno izabranih riječi. Mislim da se upravo to uklopilo u koncepciju čitavoga filma: smiješno u filmu treba biti ono što je doista smiješno, bez trikova. Nadam se da smo u tome uspjeli, jer je ispalo baš kakvo smo i zamislili.

Nije li možda izabrano takvo oblikovanje lika zato da bi bilo u skladu s brojnim off-komentarima koji bitno određuju razvitak zbivanja u filmu?

dobre uloge, ali brzo sam se preselila u Beograd, jer Beograd nudi puno više, i filmova i televizije. Do 26. godine radila sam samo po kazalištima: u Kragujevcu, u Jugoslovenskom dramskom, u Ateljeu 212, u Narodnom pozorištu Boško Buha... Onda sam započela s filmskom karijerom, iz uloge u ulogu, a to su uglavnom bile uloge luđakinja ili fatalnih žena. A u televizijskoj seriji Vratit će se rode glumim normalnu djevojku bez ikakvoga poremećaja ličnosti.

Koliko se rad s hrvatskim redateljem Brešanom razlikovao od vaših dosadašnjih iskustava i koje su karakterne crte protagonistkinje filma Nije kraj vama bile najbliže i presudne za oblikovanje ove vrlo uvjerljive interpretacije?

Nije važno koje je nacionalnosti redatelj, važno je kako komunicira s vama kao čovjek, kakav stil ima, što želi od glumca. Razlike među redateljima su velike. A moja sličnost s ulogom Dese... Da, ima

srska ljubavna priča koja je zahtjevala pronalazak odgovarajućeg glumačkog para. Brešan je prvo izabrao srbijansku glumicu Nadu Šargin, a zatim i njezinog partnera, hrvatskog glumca Ivana Hercega koji zbog privatnih obveza nije mogao doći u Pulu. Nazočna je Nada Šargin priznala da je prvo išla na audiciju, pri čemu je presudna bila preporuka glumca i kolege iz filma Voje Brajovića. Brešan je dodao da mu je nakon «spajanja» para, najteži izazov bio što se u svom radu prvi put susreo s emocijom ljubavi kao središtem filma. Glumac Predrag Vušović istaknuo je pak naraciju u filmu kao njegov iznimno važan dio pri čemu je njegov lik pripovjedača trebao izbjeći biti spikerski «ravan».

Ti off - komentari došli su na kraju, nakon što se film gotovo izmontirao do kraja. Mate Matišić ih je napisao, izgovorio sam ih, ali, stvarno smo namučili: veliki je problem biti voditelj kroz film, da ne pojedješ kadar, a da ne budeš dosadan. Prvo iskustvo, i meni i Vinku. Mislili smo da ćemo to, što se kaže, zgovnat u jedno popodne, ali naravno, bilo je termina i termina. Mislim da nas je producent Maloča proklinjao koliko je termina platio u studiju, ali nije bilo druge – morali smo biti precizni i dosljedni do kraja.

sličnosti. Obje smo iznimno osjetljive, emotivne, pripadamo nježnim ženama. Ali, životni brodolom Desu odvodi na put na koji ja ipak ne bih nikada otišla. Ali, imam razumijevanja za njezinu sudbinu.

Otkrio je da je ove godine tek drugi put na Festivalu u Puli. Komentirajući svoj već četvrti nastup u Brešanovom filmu, Vušović se našalio da ga redatelj uzima samo zbog praznovjerja! Na kraju konferencije montažerka filma Sandra Botica Brešan naglasila je da joj je rad za filmu bio naporan s obzirom da ga je započela odmah nakon dokumentarnog filma Dan nezavisnosti Radija 101, prebacujući se kreativno iz svijeta dokumentaraca u svijet igranog filma.

Iako bi u ovoj rečenici mogao biti kraj teksta toga ipak neće biti. Time želimo podsjetiti čitatelje na to kako se zove novi Brešanov film!

Četvrti dan Nacionalnog natjecateljskog programa

Ljubavni trokut iza stakla

priča dinamikom mnogobrojnih, likovima prividno povezanih događaja ocrta ljubavni trokut jednog muškarca i dvije žene. Takav prividni red života neminovno će se razbiti u sudaru s njihovim pravim životima koji je nepredvidiv... «Stranice» ovog ljubavnog trokuta tumače Jadranka Đokić, Daria Lorenci te Leon Lučev kojemu je ova na 55. Puli druga glavna muška uloga uz nastup u filmu Buick Riviera. Film Iza stakla uvršten je u službenu konkurenciju ovogodišnjeg 43. međunarodnog filmskog festivala u Karlovym Varyma na kojem je redatelj Zrinko Ogresta sudjelovao i 2004. filmom Tu osvojivši Kristalni globus – posebnu nagradu Ocjenjivačkog suda.

OSOBNJA ISKAZNICA FILMA

Hrvatska, 2008., 80', 35 mm; produkcijska kuća: Inter film (u suradnji s HRT-om); producent: Ivan Maloča; koproducent: Vanja Sutlić; režija: Zrinko Ogresta; scenarij: Lada Kaštelan, Zrinko Ogresta; uloge: Leon Lučev, Jadranka Đokić, Daria Lorenci, Anja Šovagović-Despot, Božidarka Frait, Nina Vioić, Dara Vukić, Boris Svrtan, Krešimir Mikić, Bojan Navojec, Trpimir Jurkić; kamera: Davorin Gecl; montaža: Josip Podvorac, Vladimir Gojun; scenografija: Tanja Lacko; kostimografija: Željka Franulović; ton: Bernarda Fruk-Mišković, Tomo Fogec, Zbynek Mikulík; maska: Slavica Šnur

Redatelj Zrinko Ogresta svojim je filmovima već osvojio dvije Velike Zlatne arene, a ove mu godine treću može donijeti film Iza stakla. Jedan od najnagrađivanijih hrvatskih redatelja protekla dva desetljeća dugometražni igrani prvijenac Krhotine režirao je 1991. te njime zavrijedio nominaciju za nagradu Felix (danas: Europska filmska nagrada) u kategoriji najboljeg mladog europskog filma te Zlatnu arenu za najbolji scenarij na Festivalu u Puli. Drugim dugometražnim igranim filmom u karijeri Isprani osvojio

je Veliku Zlatnu arenu, trećim Crvena prašina Zlatne arene za najbolju režiju i scenarij te nagradu publike Zlatna vrata, a četvrtim Tu ponovno Veliku Zlatnu arenu te nagrade na festivalima u Karlovym Varyma, Milanu i Denveru. Na ovogodišnjem se Festivalu u Puli Ogresta u utorak navečer u Areni predstavlja dramom o ljubavnom trokutu čiji će sudionici u nekoliko dana doživjeti lom između stvarnih i prividnih života. Lažni život i prividni red jedva se održavaju u kaotičnom neredu troje ljudi i njihove okoline. Strukturirana u pet dana,

Druga projekcija u sklopu programa Najbolje od Dana hrvatskog filma

Edo Maajka – Sevdah o rodama

Jedan od najpopularnijih kantautora u Hrvatskoj i susjednoj Bosni i Hercegovini iz koje je podrijetlom, reper Edo Maajka središnji je lik srednjometražnog dokumentarnog filma koji se prikazuje

u posebnom festivalskom programu Najbolje od Dana hrvatskog filma. Film Edo Maajka – Sevdah o rodama na 17. danima hrvatskog filma u Zagrebu dobio je nagradu Ocjenjivačkog suda za najbolju montažu za što su zaslužni montažeri Hrvoje Mršić i Nenad Vuković. Film je režirao Silvio Mirošničenko, autor osamnaest dokumentarnih filmova koji su prikazivani na poznatim svjetskim i domaćim festivalima. Dokumentarac prati repera Edu Maajku od rodnog Brčkog u Bosni i Hercegovini do Novog Pazara u Sandžaku gdje treba održati prvi takav koncert u tom dijelu Srbije. Riječ je o prvom hrvatskom dokumentarcu koji

tematizira hip-hop glazbu i donosi do sada nepoznate podatke o popularnom pjevaču i skladatelju Edi Maajki. Film je na rasporedu u utorak u 20.00 u kinu Valli.

OSOBNJA ISKAZNICA FILMA

dokumentarni, 52 min, Digi Beta; produkcija Hrvatska televizija – Dokumentarni program; režija Silvio Mirošničenko; scenarij Silvio Mirošničenko; kamera Ivan Kovač, Damjan Petrović; montaža Hrvoje Mršić, Nenad Vuković; glazba Edo Majka, Silvana Armenulić, Amira